

мату; поліпшення умов праці для працівників у країнах, що розвиваються; забезпечення найвищих стандартів здоров'я і безпеки для продуктів.

Враховуючи існуючі проблеми торгового регулювання в Україні, вважаємо першочерговим завданням формування системи програмних заходів щодо впровадження дієвих торговельних інструментів захисту національних виробників в промисловості. Аналіз відповідності актів ЄС з торговельної політики та законодавства України свідчить про необхідність впровадження додаткових змін та доповнень. Значну увагу пропонується звернути на зовнішні міжнародні чинники: формування сприятливого міжнародного іміджу України як надійного торговельно-економічного партнера; розширення участі у світових інтеграційних процесах та підписання регіональних торговельних угод з врахуванням національних інтересів; представлення національних інтересів України в міжнародних торгових інституціях, зокрема СОТ, підготовка відповідних позовів про дискримінацію українських виробників при перешкоджанні вільного доступу на європейські та інші ринки тощо. Це вимагає проведення значної інформаційної роботи з підготовки відповідних кадрів та поширення інформації щодо можливості України в світі.

Таким чином, враховуючи подальшу європейську інтеграцію, для України ключовим завданням є формування такої торговельної політики, яка б відповідала цілям європейської торговельної політики. Формування цілісного механізму захисту національних виробників в промисловій сфері сприятиме збільшенню доданої вартості, і тим самим створюючи додатковий національний дохід та забезпечуючи зайнятість, стимулюватиме іноземних інвесторів до відкриття виробничих потужностей та локалізації виробництва, і таким чином сприятиме проведенню модернізації вітчизняної промисловості.

Перелік посилань:

1. *European Commission, Communication «Trade for all – Towards a more responsible trade and investment policy»*, COM(2017) 14 [Електронний ресурс]. – Доступний з : <http://ec.europa.eu/trade/policy/>
2. *EU trade policy [Електронний ресурс]*. – Доступний з : <http://ec.europa.eu/trade/policy/in-focus/new-trade-strategy/>

ПРОСТОРОВА ОРГАНІЗАЦІЯ БІЗНЕСУ В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ТРЕНДІВ РОЗВИТКУ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІКИ

О.В. Кушнірецька, к.е.н., с.н.с.

ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долишнього НАН України», м. Львів

Зміна виробничої парадигми, що супроводжується тотальною глобалізацією, інформатизацією, віртуалізацією, зумовлює зміну форм та методів організації бізнесу, зокрема, як в частині забезпечення його організаційно – управлінського супроводу, так і в частині процесу компонування доданої вартості. Зокрема, якщо в індустріальну добу виробничо-господарські системи тяжіли до місця локалізації безпосередньо задіяних у виробничому процесі ключових економіко-географічних факторів виробництва (природні, трудові, енергетичні ресурси, фінансовий та підприємницький капітал), то у постіндустріальну (постмодерну) добу, внаслідок розвитку глобалізаційних процесів та пов'язаних із ними процесів інтернаціоналізації капіталів та потужного розвитку інформаційних мереж та новітніх технологій, відбувається розмивання традиційних територіальних меж організації ділової активності. Це вимагає нового критичного погляду як на дефініцію нової просторової організації бізнесу, так і досліджень на предмет відповідності покладених на неї функцій та напрацювання поточних механізмів регулювання.

З огляду на це актуалізується наукова проблематика щодо термінологічного упорядкування процесів просторової організації бізнесу, виділення її форм та напрацювання інструментарію для аналізу та оцінки. На даний час не існує єдиного наукового підходу до визначення поняття «просторова організація бізнесу», оскільки наукова дискусія, з одного боку, доволі нещодавно почала оперувати поняттям простору як одного з ключових детермінантів розвитку економічних систем, а з іншого боку, на даний час існує велика кількість термінологічних неузгоджень щодо можливості ототожнення чи, навпаки, необхідності виділення просторової організації соціально-економічних систем в окрему наукову категорію (на противагу усталеній категорії територіальної організації).

Ключовим у даному аспекті, на нашу думку, є виділення доволі гнучкої когнітивної «межі» у розумінні простору та території у контексті організації явищ, процесів та суспільних систем загалом. Так, наприклад, за одним із означень, територія визначається як обмежена частина твердої поверхні Землі з природними і антропогенними властивостями, що характеризується протяжністю

(площею) як особливим видом просторового ресурсу, географічним положенням та іншими якостями, а простір – тривимірне вмістилище речей, явищ і процесів, що інтуїтивно розуміється як арена дій, загальний контейнер для усіх об'єктів, сутність певної системи. [1, с. 355, 267].

Таким чином, територія, безумовно є матеріальним базисом організації явищ і процесів у просторі, однак, останній не обмежує їх конкретними параметричними рамками, а на основі узгодження елементів та суб'єктно-об'єктних взаємодій (інтеграційних вертикальних та горизонтальних, точкових, мережних тощо) між ними, творить їхню цілісну сутність. У даному контексті, розвиток просторової організації бізнесу, зокрема її форм, рухається по висхідній траєкторії – від локалізаційних через інтеграційні та мережеві до метапросторових форм (венчурна, хмарна, віртуальна організація ділової активності). Наприклад, коли брати до уваги виробничу (індустріальну) гілку просторової організації бізнесу, то бачимо градацію на традиційні локалізаційні форми (підприємства за видами економічної діяльності, виробничі майстерні, виробничі модулі тощо), інтеграційні форми (промислові зони, індустріальні парки, технопарки, виробничі кластери тощо), мережеві форми (ТНК, виробничі мережі тощо), а також метапросторові форми (он-лайн платформи, віртуальні пули тощо).

Цікавим, з наукової точки зору, є також середовищний підхід до розуміння просторової організації бізнесу. Так, наприклад, формування чи розвиток того чи іншого виду ділової активності має пряму залежність від середовища у якому він розвивається. Зокрема, суб'єктно-об'єктні взаємодії та природа організації бізнесу у середовищі, наприклад, малого міста, села є цілком відмінними від, скажімо, його організації у середовищі поліфункціональних взаємозв'язків великого міста, мегаполіса, метрополійного субрегіону тощо. Очевидно, кількісно-якісні передумови кожного з перелічених вище просторів має більш чи менш сприятливі чинники для формування тих чи інших форм просторової організації бізнесу.

Отже, теоретико-методологічне осмислення процесів та форм просторової організації бізнесу в умовах глобалізаційних викликів та можливостей сучасного світогосподарського розвитку вимагає напрацювання інструментарію та механізмів забезпечення збалансованості та взаємоузгодженості інтересів усіх суб'єктів новітньої інформаційно-мережевої організації суспільства, чому будуть присвячені подальші наукові публікації автора.

Перелік посилань:

І. Стадницький Ю. І. Просторологія : словник-довідник / Ю. І. Стадницький, І. М. Комарницький, О. Е. Товкан. – Львів : Апріорі, 2010. – 424 с.

THE STATE, PROBLEMS AND PROSPECTS OF SOCIAL AND ECONOMIC DEVELOPMENT OF GHANA

Ishmael Lamptey, student (Ghana)

Richard Quansa, student (Ghana)

Vasyl Gerasymchuk, Dr. (economics), Professor

National Technical University of Ukraine «Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute»

1. The most accurate characteristic, determining the level of economic development, as well as economic growth, is per capita GDP (PPP). The object of analysis in our study is one of the African countries – Ghana. We will estimate the position of this country in the world ranking by the indicator in question. So, the 1st place in the GDP rating (PPP) per capita according to data for 2015 is Qatar – \$ 132870, the last (185th) – CAR (Central African Republic) – \$ 628. The world average is \$ 15536. In the center of the world ranking are Costa Rica – \$ 15,469 (77) and Palau – \$ 15,213 (78). Ghana with the index \$4291 takes 137th position in the rating, Ukraine is on the 113th place (\$ 7987).

2. It is not easy for African countries to change the sectoral and territorial structure of the colonial economy that has developed over many years. Here dominated by low-commodity, consumer agriculture, poorly developed manufacturing industry, backwardness of transport communications. African countries are classified as developing countries (except South Africa). Every seventh person on Earth lives in Africa. In 2015 the annual GDP of Africa was about \$ 2.3 trillion. 72 % of this figure was accounted for by Nigeria, South Africa, Egypt, Algeria, Angola and Morocco. Since 2000 the average per capita income in Africa increased by more than 50 %. Life expectancy has increased from 54 years (2000) to 62 years (2015). Hunger disappeared beyond the limits of combat zones. About 50 % of Africans live in extreme